

anstataŭ senti sin feliĉa kaj fiera, tute certis, ke okazas terura eraro. Sorĉisto? Li? Kiel li povus esti? La tutan vivon li pasigis batate de Dadli kaj subpremante de onklino Petunjo kaj onklo Verno; se vere li estus sorĉisto, kial ili ne transformiĝis al veruko-kovritaj bufoj ĉiam, kiam ili provis ŝlosi lin en la ŝrankon? Se unu fojon li venkis la plej kapablan sorĉiston de la mondo, kial Dadli ĉiam povis uzi lin kiel piedpilkon?

“Hagrid,” li mallaŭte diris, “mi opinias, ke vi eraris. Verŝajne mi ne povos esti sorĉisto.”

Surprizis lin la ridkluko de Hagrid.

“Ne sorĉisto, ĉu? N’iam igis, ke aferoj okazu, kiam vi tim’s aŭ koler’s?”

Hari rigardis la fajron. Pripensante tion... ĉiu strangaĵo, kiu kolerigis liajn geonklojn, okazis kiam li, Hari, estis konsternita aŭ kolera... persekutate de la bando de Dadli, li iel trovis sin neatingebla de ili... timante viziti la lernejon kun tiu ridinda hartondo, li sukcesis rekreskigi ĝin... kaj la lastan fojon, kiam Dadli batis lin, ĉu li ne venĝis sin, eĉ ne rimarkante tion? Ĉu li ne liberigis la konstrikatan boaron al li?

Hari ridetante rerigardis al Hagrid, kaj vidis, ke Hagrid tute ĝojbrilas al li.

“K’mprenes?” diris Hagrid. “Hari Potter ne esti sorĉisto – atendu, v’ estos tute fama ĉe Porkalo.”

Sed onklo Verno rifuzis cedi sen batalo.

“Ĉu mi ne diris al vi, ke li ne iros?” li siblis. “Li iros al Ŝtonbara mezlernejo, kaj estos danka pro tio. Mi legis tiujn leterojn kaj li bezonas amason da rubaĵoj – sorĉelibroj kaj sorĉvergoj kaj –“

“Se li volas iri, granda moglo ki’l vi ne mal’bligis ti’n,” Hagrid graŭlis. “Malp’rmesi, ke la filo de Lilio kaj Jakobo Potter lernu ĉe Porkalo! Vi fr’nezes. Lia nomo estas reg’strita jam de kiam li naskiĝ’s. Li ires al la plej bona lernejo de magio kaj sorĉado en la mondo. Sep jarojn tie kaj li ne rek’neblis. Li estos finfine kun gejunuloj samspecaj, kaj li estos sub la plej granda lernejestro, kiun Porkalo iam ajn hav’s: Albus Zom–“

“MI RIFUZAS PAGI POR TIO, KE IU MALJUNA FRENEZULO INSTRUU AL LI TRUKOJN!” kriegis onklo Verno.

Sed finfine li diris tro. Hagrid levis sian ombrelon kaj girigis ĝin super la kapo. “N’NIAM —“ li tondris, “INSULTU — ALBUS — ZOMBURDON — ANTAŬ — MI!”

Li flirte mallevis la ombrelon cele al Dadli – violkolere fulmis, petarde knalis, iu plendkrietis, kaj post unu sekundo Dadli dancadis ĉirkaŭe kun la manoj tenantaj lian grasan postaĵon, hurlante pro doloro. Kiam li turnis al ili la dorson, Hari vidis kirlan porkvoston, kiu etendiĝis tra truo en la